

A SONG TO DROWN RIVERS

a dal, ami elfojtja a folyót

fine
selection

ANN LIANG
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

ANN LIANG

A
SONG
TO
DROWN
a dal, ami elfojtja a folyót
RIVERS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

ELSŐ FEJEZET

AZT MONDJÁK, AMIKOR MEGSZÜLETTEM, a vadlibák lehulltak az égből és a halakat elnyelték a habok, mert elfelejtették, hogy kell úszni. Még a kertünkben virágzó lótusz is megremegett és elfordult, annyira szégyellte, hogy világra jöttem csökkentette a vonzerejét. Az ehhez hasonló történeteket mindig nevetségesen túlzónak tartottam, de mind ugyanarról szólnak: a szépségem földöntúli volt, túlszárnyalta magát a természetet is. És arról, hogy az a szépség nem sokban különbözik a pusztítástól.

Édesanyám ezért ragaszkodott ahhoz, hogy eltakarjam az arcom, ha kimentem a házból.

– Ne kelts feleslegesen feltűnést, Hszisi! – figyelmeztetett, és felfemelte a fátylat. A fátyol hullámozott és csillogott a déli napfényben, a szegélye fehéren ragyogott. – Egy magadfajta lánynak ez veszélyes lehet.

Egy magadfajta lánynak.

Ezerféle jelentés húzódott meg e szavak mögött, amin igyekeztem nem rágódni, hiába törtek fel belőlem a régi emlékek. A fecsegő,

kipirult falusi nagynénik, akik egyszer meglátogattak minket, és akiket lenyűgözött a látványom.

– *Ohyan szép!* – mormolta az egyikük. – *Annyira csodálatosan bájos, hogy királyságokat dönthetne meg, vagy városokat forgathatna fel.* – Ezt bóknak szánta.

Egy másik pedig be akart mutatni a fiának, aki háromszor annyi idős volt, mint én, és favágó volt, mint az apám, és úgy nézett ki, mint egy savanyú lopótök.

– Gyere! – hívott anyám.

Odaléptem hozzá, ő pedig a fejemre tette a fátylat. Éreztem, ahogy babrált rajtam a vékony, érdes ujjaival, amiket kikezdett az egész napi nyers selyem mosása meg rozsdás wokok éjszakai tisztogatása. Az anyag finoman az orromhoz, az ajkamhoz és az államhoz ért, és kellemesen hűsített a ragacsos nyári forróságban. Hálásnak kellenem lennem, amiért megóv a kinti tekintetektől, gondolom. Csengtant a szépsége miatt az édesanyja gyakorlatilag kirángatta és mutogatta az utcán. És be is vált. Már hét falubeli férfi járult a házukhoz. Pazar ajándékokat vittek, és könyörögtek, hogy adják a lányt hozzájuk. Ezt Csengtan maga mesélte nekem késő este. Közben fintorgott, és a kezét ökölbe szorította az enyém alatt.

– Visszaérek, mielőtt besötétedne – ígértem anyámnak, bár tudtam, hogy már jóval azelőtt elkezd aggódni, pedig a folyó a falu nyugati határának közelében folyik, és már számtalanszor megjártam ezt az utat.

De néha eltűntek a hozzám hasonló lányok. Az *eltűntek* szó túl finom ide. Az igazság sokkal csúnyább: elrabolták, lemészárolták vagy eladták őket. Úgy cserélgették őket egymás között a férfiak, mint-ha ritka porcelántárgyak volnának. Különösen így van ez manapság, amikor még frissek a sebek, amelyeket a háború ejtett a királyságunkon. A vu nép az emberek nyakában liheg, a megmaradt katonáink

pedig belefáradtak az egészbe, és nem maradt erejük holmi eltűnt lányokkal foglalkozni.

– Gyere vissza, amilyen hamar csak lehet – kért anyám, és a kezembe nyomott egy durván font bambuszkosarat, amit selyemmel töltött meg.

Egyedül vágtam át a falun, vigyázva. Arcomat csiklandozta a hosszú fátyol, és nemsokára hozzám tapadt, átáztatta az izzadságomat, de legalább valamennyire elfedte a kecskebőr, a föld és a nyers hal kellemetlen szagát. Körülöttem a legtöbb ház még romos volt, a falakon tátongó lyukak olyanok voltak, mint a szúrt sebek, az udvaron szétszórt kődarabok koponyákra hasonlítottak. Néhol még fekete volt a föld; akkor perzselődött fel, amikor a vu katonák ránk rontottak, tüzet gyújtottak, a kardjukat lengették, a kezük a népünk vérében ázott. A jelenet még frissen élt bennem, és inkább kísértett, semmint emlékeztem rá. Néha éjszakánként látni véltem a szellemeiket, ahogy a poros, sárga út felett lebegtek. Azoknak a falusiaknak a szellemeit, akik nem éltek túl.

Jobb felől megnyikordult egy ajtó, és ez felrázott a gondolataimból. Hangok szűrődtek ki a házból. Egy férfi sűrű váladékot köhögött fel. Meggyorsítottam a lépteimet, és magamhoz szorítottam a kosarat.

Mint mindig, most is előbb hallottam meg a folyót, mint hogy láttam volna. A víz folyamatos, énekszerű csobogása a fák mögül hallatszó libák gágogásával keveredett. A folyó kék, édes illata megnyugtató. A szilfák közül előbukkant a csodás kilátás a folyópartra. Magas fű lengedezett a szellőben, a sima kövek betérítették a vízpartot, a fehér és a szürke kövek úgy néztek ki, mint a fürjtojás. Rajtam kívül senki sem volt ott, aminek örültem. Mindig is élveztem a magány hangjait, a saját halk lélegzésemet. Amikor társaságban voltam, és magamon éreztem a többiek pillantását, gyakran elfogott a furcsa,

mindent elsöprő érzés, hogy az arcom és a testem nem is az enyém. Mintha csak azért születtem volna, hogy mások örömeiket leljék abban, hogy néznek.

Kivettem az első vég selymet a kosárból, szép lassan szétbontottam és belemártottam a hús folyóvízbe. Egyszer, kétszer, majd újra. Ezután kicsavartam, a víz patakokban csordogált a csuklómon. A feladat egyszerűnek tűnhet, de nehezebb volt, mint gondolni lehetne. A mosatlan selyem érdes volt, rózsaszín vízhányatok keletkeztek tőle a tenyeremen, vizesen pedig olyan nehéz volt a selyem, mint a birkabőr. Rövid szüneteket tartottam, hogy fellelegezhessek és el lazíthassam az izmaimat. Az érzékeny bőrömet dörzsölni kezdtem a mellkasomon. Az idegenek meséi szerint anyám éppen ennél a folyónál mosta a selymet, amikor hozzáért egy gyöngy, és terhes lett velem. Ezekben a történetekben valami alig emberivé alacsonyítanak le, egy mitológiai lényé, de legalább megmagyarázná, miért vagyok olyan beteges gyermekkorom óta, miért szorítja úgy a mellkasomat a fájdalom, ami néha alábbhagy, de teljesen soha nem szűnik meg. Időnként elképzeltem, hogy egy repedés szeli át a szívemet, amit sohasem varrhatok össze, akárhogy is próbálom.

A fájdalom most felerősödött. Felszisszentem, összevontam a szemöldökömet, és letettem a selymet. Csobbant a vízben. Próbáltam kifújni a levegőt. Nem küzdhettem a fájdalom ellen, ha rám tört, csak reménykedhettem, hogy elmúlik. A mellkasomat szorítottam, amikor meghallottam, hogy a távolban felkiáltott valaki.

Gyermekhangnak tűnt.

Szuszu, gondoltam egyből, ami persze botorság.

Felegyenesedtem és hunyorítottam, és a szívem fájdalmasan és ijedten kalapálni kezdett. A folyóparton két alakot láttam közelíteni. Egy nádszálvékony, zilált lány futott egy nála jóval nagyobb darab

férfi elől. Elhűlt a vérem, amikor megláttam őket. A férfi haja rövidre volt nyírva, hagyományos vu stílusban.

Szörnyeteg.

Az ellenség, teljes életnagyságban. Itt, Zsucsiban, a mi falunkban. A folyópartunkon.

– Kérlek, segíts! – kiáltotta a lány, amikor észrevett. Nem lehetett még tizenkét éves sem, az első zodiákus ciklusát töltötte. Szuszu is körülbelül ennyi idős lett volna, ha megadatott volna neki, hogy felnőjön. Amikor a lány előrenyújtotta cingár karját, lila zúzódásokat vettem észre napbarnította bőrén. Frissnek tűntek.

A lány üldözője már csak pár lépésre volt. Felém közelítettek.

Csinálj valamit! A szavak belülről dübörögtek az agyamon, de olyan távolinak éreztem őket, mintha egy másik ember gondolatai lettek volna. A kezem még nedves volt, a hideg iszap bement a körömöm alá. A fogam vacogott. Körülnéztem, pásztáztam, kutattam valami – valaki – után, de csak a vízen tükröződő sárga napfényt, az égbolton átsuhanó vadludakat és a kosárnyi gyűrött selymet láttam magam körül.

A lány megbotlott. Előrebukott, a térdét beütötte a kavicsokba. A becsapódás hangjába a csontjaim is beleremegtek, és úgy éreztem a fájdalmát, mintha nekem fájt volna. Felkiáltott, de a fülemben a sikolya egy másik gyerekével keveredett. Egy ismerős hanggal, ami élesen csengett a pániktól és zavarodottságtól. Olyasvalakiével, akinek nagyobb szüksége volt rám, mint bárki másra.

Szuszu, ne menj oda, rejtőzködnünk kell!

Hallgass rám!

Gyere vissza!

Egy pillanatra meghasadt az idő, és láttam a kishúgomat, elkekedett szemét és puha arcocskáját, amiben egyesült minden, ami

jó volt a világban. Láttam, ahogy a kard átszúrta az oldalát. Láttam, ahogy eldőlt...

– Segíts!

A lány megpróbált felállni, de a férfi fölé magasodott, olyan hatalmas volt, mint Pan-ku a korai mítoszokban, az árnyéka elterült a napon. Közelebb ment, egyik lábával határozottan rátaposott a lány tunikájának szélére. A földhöz szorította, olyan volt, mint egy madár, aminek átszúrta a szárnyát egy nyílvevessző.

– Kis tolvaj – szúrte erős vu akcentussal, onnan lehetett tudni, ahogy a szótagokat ropogtatta a fogai között. – Tényleg azt hitted, hogy elemelheted a körtét az orrom előtt, és megúszhatod?

A lány arca sápadt és éles volt, mint a csont, de a pillantása izzott, amikor a támadójára nézett.

– Csak egy körte volt.

– Az enyém. Itt minden – mondta a férfi, és a falunk felé, a mögötte magasodó kék hegyek felé, a főváros felé, Jüe egész királysága felé intett – hozzánk tartozik. Ezt ne felejtsd el!

A lány egy sor olyan mocskos szitokszóval felelt, hogy elgondolkodtam, vajon hol tanulhatta...

– Elég! – mordult rá a férfi, és elővette a kardját.

Az éles, fémes suhintás áthatolt minden más zajon. Hallottam, hogy a vuk a fémkohászat mesterei, akárcsak mi; a kardjuk olyan remekmű, hogy akár a követ is átvághatná vele, és még évszázadokig nem csorbulna ki. Kétségbeestem, magam is láttam már, hogy ez igaz. A penge megcsillant a levegőben, a nap széthasította halálos hegyét. Egy erős csapással a csontot is átvághatja.

Felráztam magam rémült kábulatomból. Még hangosabban visszahangzott a fejemben a gondolat. *Csináld valamit! Mentsd meg!*

Ne vallj kudarcot ismét!

Vadul tapogatóztam a földön, és megragadtam egy követ. Akkor volt, mint egy tojás, de jó súlya volt, és recés széle. A férfi nem figyelt oda rám, a tekintetét a reszkető lányra szegezte. Abban a rövid másodpercben, mielőtt lesújtott volna a karddal, hozzávágtam a követ. Nem is tudom, mit akartam elérni ezzel. Szeretném azt hinni, hogy elsősorban nem megölni akartam, csak elterelni a figyelmét, de nem akartam bántani. De amikor a kő a férfi arcának csapódott, az orra hangosan reccsent, és hátratántorodott, felkiáltott, és odakapott az arcához...

Beismerem, éreztem egy kis megelégedettséget.

Aminek a félelem gyorsan átvette a helyét. A férfi már csak rám figyelt, és bár *én* nem szándékoztam őt megölni, láttam, hogy neki nagyon is szándékában áll engem. A homlokáról csorgott a sűrű vér, és amikor felém lépett, belefolyt a szájába. Elfordult, és kiköpte. A bal ruhaujjával megtörölte az arcát. A jobb kezében megcsillant a kard, és nekem szegezte.

– Van egy mondásunk a Vu Királyságban az olyanokról, akik nem a saját dolgukkal törődnek. Gyakran érnek csúnya véget.

Összeszorult a torkom.

Akkor, ott, biztosra vettem, a csontomban éreztem, hogy meghalok a folyóparton, ahol a víz összeér az éggel, ott, ahonnan alig egy mérföldre várja anyám, hogy hazaérjek. A férfi léptei csikorogtak a kavicson, és egyre közeledett. Bepánikoltam, kusza gondolataim támadtak, gyenge, félig átgondolt kifogások jutottak eszembe. Még túl fiatal vagyok, biztosan nem tettem semmit, ami elég rossz lett volna ahhoz, hogy megérdemeljem ezt, persze nem mindig ettem meg a rizst és nem mindig hajtogattam össze a takarómat; még sosem voltam szerelmes, sosem láttam a tengert, és még sosem hagytam el a falut.

A hatalmas univerzum nem hallgatta meg a kifogásaimat. Kétségbeesetten hozzávágtam a férfihoz még egy követ, ezúttal azonban nem érte váratlanul. Könnyedén elhajolt előle, majd a következő elől is. Felhúzta a felső ajkát, kilátszott a fekete fogsora. Ismét felemelte a kardját. Éreztem a fém hidegét, mintha már be is gyűjtötte volna a lelkemet, mintha már megcsókolta volna a húsomat.

Ne! Gondoltam, hiába. Még ne, még ne, még ne.

Éles villanást láttam.

Fémes csengést hallottam. Pislogtam. Hirtelen meglibbentette egy szellő a fátylamat, és némi időbe telt, mire felfogtam, mi történt. Egy másik kard termett ott hirtelen, és térítette el a támadó kardját, mielőtt elért volna hozzám. De honnan jött a másik kard?

Kíváncsian megperdültem, és hamarosan kiderült a válasz. Magas, szikár alak állt a parton, kísértetiesen elegáns volt, mint egy hiúz. Tűzött mögötte a nap, a vonásait elhomályosította a fény. Egy pillanatra elgondolkodtam, vajon az égből küldték-e, vagy talán egy harcos volt a legendákból, vagy talán már meg is haltam, és az egész jelenetet csak álmodtam.

De nem, ez valós volt. Soha semmit nem éreztem ennél valóságosabbnak. Éreztem a folyó gazdag, sós ízét, ami vérrel keveredett, mert túl erősen haraptam az ajkamba. Amikor az alak kissé elfordult, és máshogy esett rá a fény, megláttam az arcát. Meglepett, hogy fiatalember, ráadásul kifejezetten jóképű. Arca tiszta, éles vágású és szabályos, a szája kissé erőszakosnak tűnt, ahhoz túl megfélemlítő volt, hogy sokáig nézzem.

– Ki vagy *te?* – kiáltotta a vu harcos, bár a hangját elfojtotta a szájába csurgó vér. – Honnan jön mindig elő valaki?

– Nem áll jogodban hozzám szólni – felelte nyugodtan az idegen. Hangja olyan volt, amilyenre a megjelenéséből számítanék: rideg és csendes, de a tompa hüvelyben halálos penge rejtőzött.

A vu férfinak eltorzult az arca. A fűben heverő kardja után nyúlt, és erőszakos, szúró mozdulatot tett az idegen felé.

– Vigyázz! – sikoltottam.

Nem is kellett szólnom. Az idegen a háta mögött összefonta a kezét, és könnyedén elkerülte a kardot. Az arckifejezése nem változott. Ugyanolyan rideg maradt a tekintete, sötét szeme volt, ajkát gögösen felhúzta, mintha az egész csak bosszantó kellemetlenség lenne.

A gyors mozdulat kibillentette a támadóját az egyensúlyából. A férfi vadul kalimpált, a teste megingott, mintha láthatatlan ütés érte volna. Lihegett, összeszedte magát és újra próbálkozott, ezúttal az idegen fedetlen nyakát célozta meg. De amint irányt váltott, az idegen ugyanúgy tett, olyan kevésbé mozdult, hogy alig lehetett észrevenni. És így folytatódott, előre és hátra. A vu férfi csapott a kardjával, ugrott, úgy támadt, mint egy felbőszült bika, amíg az arca el nem vörösödött, az idegen pedig különösebb erőfeszítés nélkül elegánsan odébb lépett, kitért előle és elhajolt.

– Ki vagy te? – ismételte a vu, de ezúttal valódi félelem keveredett a hangjába.

Az idegen nem felelt, csak egy kissé megemelte a lábát, amikor a vu férfi ismét nekitámadt. Amaz nagy zajjal elterült a földön, a kardját is kiejtette a kezéből. Mielőtt megpróbálhatta volna visszaszerezni, az idegen odalépett, két vékony ujjá közé fogta a markolatot, majd felemelte a kardot, és lazán a folyóba hajította. A víz fodrozódott a nyomában.

Csend lett, amit csak a legyőzött férfi durva, tehetetlen hörgése tört meg.

– Menj! – mondta neki ridegen az ismeretlen, és amikor elfordult, meglebbent a köpenye. – Különben a következő, amit a vízbe dobok, az a te holttested lesz.

A férfi elsápadt, aztán feltápáskodott és elmenekült, közben végig szitkozódott, ferde orrából csöpögött a vér, és úgy eltűnt a

szilfaligetben, hogy vissza sem nézett. Ahogy a léptei elhaltak a távolban, az idegen rám nézett. Közelről még lehengerlőbb volt, mint először gondoltam, intenzív, nyugtalanító szépség volt, a tekintete éles és átható. Nem tudtam levenni a pillantásomat a fekete szeméről.

– Megsérültél? – kérdezte. Hangja gyengédebb volt, mint akkor, amikor a vuhoz beszélt, de nem volt kevésbé rideg.

Kihúztam magamat, de így is csak a válláig értem fel, és ellenőriztem, hogy fáj-e valamim. Semmim nem fáj, csak a tenyerem bizsergett egy kissé attól, ahogy a követ szorítottam. Még a mellkasomat szorító fájdalom is elmúlt, mintha soha nem is fájna volna.

– Nem – feleltem lassan, és lesimítottam a fátylamat. Ekkor eszembe jutott a kardja. Beleállt a földbe, de a penge nagy része még fényes, csillogó ezüst volt, elől és hátul gyémánt alakú minta futott végig rajta, a markolatát pedig kis jádedarabok díszítették. Szavakat is véstek a pengébe. Miközben kiszabadítottam a kardot, elolvastam, mi áll rajta: *Az elme pusztít, a szív felfal*. Nem tudtam, miért, de megmozdult bennem valami, mintha valaki gyengéden pengette volna a kucseng húrjait.

– Köszönök mindent – mondtam, és félszegen nyújtottam át neki két kézzel a kardot. Nem tudtam, hogy hogyan kell csinálni. Nyilvánvaló volt, hogy nemesi származású, csupán a köpenye többet ért, mint egy tucát a legkiválóbb vízibivalyunkból.

Egyetlen gyors, határozott mozdulattal eltette a kardját.

– Semmiség volt. – Nem úgy hangzott, mint aki udvariaskodik, tényként közölte.

– Adósod vagyok – mondtam, és még jobban kihúztam magamat.
– Az életemet köszönhetem neked.

A szája megrezzent, mintha azon tűnődne, mi olyat adhatnék neki, amije még nincsen.

– Szükségtelen. Az is elég kielégítő volt, hogy a helyére tehettem egy vut. – Aztán rövid szünetet tartott, és félrebillentette a fejét. – Te törted el az orrát?

Egy pillanatig azt fontolgattam, hogy hazudok, és eljátszom a boci szemű, ártatlan leány szerepét, akinek a legtöbb ember hisz. Valami azonban arra készítetett, hogy bólintsak.

Az ajkán valami mosolyoszerű jelent meg.

– Lenyűgöző! – A tekintete a kislányra siklott, aki még mindig ott feküdt, ahol elesett, és meglepetésében leesett az álla. – A rokonod?

Belém hasított a fájdalom. Bárcsak az lett volna. Bárcsak lenne még valaki, akire azt mondhatnám, hogy a *testvérem*.

– Nem tudom, ki ő – vallottam be. Odamentem a lányhoz, az idegen követett. – Úgy tűnt, segítségre van szüksége.

– És megmentetted – mondta enyhén meglepetten. Valami azt súgta, hogy ritkán lepődik meg, és furcsa büszkeség melengetett; tudtam, hogy valami váratlant tettem.

– Te pedig engem – hangsúlyoztam. – Mi sem ismerjük egymást.

– Igen, de biztos voltam benne, hogy én nem leszek veszélyben. Az, hogy téged védelmeztelek, nem okozott kellemetlenséget számomra. – A szeme sarkából rám nézett, bár úgy tettem, mintha észre sem venném. – Más úgy segíteni valakin, hogy az téged is bajba sodor.

Szólásra nyitottam a számat, de a kislány megelőzött.

– A... a rossz ember tényleg elment?

– Igen, de még ne kelj fel! – tettem hozzá gyorsan, amikor észrevettem, hogy nehezebbre esik felkönyökölnie. Leguggoltam, hogy szemügyre vegyem a sérüléseit. A zúzódásai szörnyű lilák voltak, mint a túlérett szilva, és több helyen is felhorzsolta a bőrét, amikor elesett. Nehéz volt megmondani, hogy a sötét foltok a tunikáján a

vér vagy a sár miatt voltak-e. Amikor kis kezére néztem, összerezzen-tem. Az összes körmét letépték, csak a nyers, egyenetlen húsa volt ott. Ez a sérülés régebbi volt. Nem tűnt balesetnek.

– Mi... történt veled? – súgtam, és lenyeltem a torkomba szökő epét. – Hol vannak a szüleid?

– Meghaltak – mondta olyan fásultan, mintha egy sokszor ismételt verset mondana fel, aminek már elkopott a jelentése.

– Meghaltak?

– Megölték őket – pontosított, miközben a ragyogó vizet bámulta.

– Kik?

– Kik? A vu szörnyetegek. Sikerült megszöknöm, amikor anyám sikolyai lefoglalták őket. Nem akartam – mondta szinte védekezően, mintha elítélnék azért, hogy túlélte –, de nem várhattam ölbe tett kézzel, hogy az én torkomat is elvágják. Anyám is így akarta volna.

– *Rendben* – ezt akartam neki mondani, de mélyen belém hasított a fájdalom. – *El is kellett menekülnöd. Mindent meg kellett tenned azért, hogy kiszabadulhass. Mert ha anyád túlélte volna, de te halott lennél, akkor az élete hátralévő részét óriási fájdalomban kellett volna leélnie, addig sírt volna, amíg be nem reked. Úgy vonszolta volna magát a házban, mintha valaki kivágta volna a lelke felét a testéből. Az őszek számára a legkegyetlenebb sors az, ha el kell temetniük azt, akinek még sötét a haja.*

Én már csak tudom.

– Helyesen cselekedtél – szólt közbe az idegen. Az arca megfeszült, és úgy láttam, mintha megvetés suhant volna át rideg vonása-
in. – Mi a neved?

– Vujüan – suttogetta a lány.

– Vujüan. Értem. – Nem viszonzotta a bemutatkozást, és velem ellentétben nem guggolt mellé, de előhúzott egy vizeztömlőt és egy

tiszta zsebkendőt a köpenyéből, majd odafordult hozzám. – A sebei el fognak fertőződni, ha nem kezeljük őket. Van tapasztalatod a sebtisztításban?

– Egy kevés – vettem át tőle az eszközöket. A zsebkendő a legfinomabb selyemből készült. Két halat hímeztek rá, amelyek egy lótuszos tóban úszkáltak. Csodálatosan finom volt az érintése. Nem tűnt helyesnek vérrel szennyezni, de úgy látszott, az idegent ez nem különösebben zavarja. – Lehet, hogy csípni fog – mondtam Vujüannak, és kisimítottam a zsebkendőt.

A lány bólintott, a folyót bámulta. Egy átlagos gyerek nem így reagált volna a fájdalomra. Talán a háború idején nevelkedő gyermekek nem is lehetnek átlagosak. Amikor véres tenyerét tisztogattam, heves gyűlölet hasított belém a vu iránt. A királyságunkban azóta volt felfordulás, amióta a vu hadsereg elfoglalta Kuajcsit. Egygenerációnyi gyerek nőtt fel szülők nélkül, és jobban ismerik a fájdalmat, mint a békét.

Arra számítottam, hogy az idegen távozni fog, de ő csak félreállt, és figyelte, amit csinállok. Furcsa érzés volt. Ha letakartam az arcomat, kevesen figyeltek rám, és még kevesebben voltak azok, akik tényleg *láttak*, és nem csupán a csinos kis külső érdekelte őket, de az alatta megbúvó tövisek is.

– Nem erről a környékről származol, ugye? – kérdeztem, de nem néztem fel rá.

– Honnan tudtad? – A hangja visszafogott volt, és lehetetlen volt megállapítani, hogy a válaszom őszintén érdekli-e.

A biztonság kedvéért válaszoltam.

– A... kisugárzásod. A testbeszéded. Nem olyan, mint az itteni férfiaké.

– Nem? Milyen a kisugárzásom?

Ekkor már tényleg ránéztem. A kardjára a faragott hüvelyben és a gazdagon színezett köpenyére, amit a derekánál szorosan megkötött. Hollófekeete haját néztem, a feje búbján elegánsan varkocsba fogta, az övéről pedig rojtok és jádekövek lógtak.

– Méltóságteljes – mondtam végül. – Árad belőled, hogy fontos vagy. Talán nemes vagy, vagy esetleg utazó tudós, vagy parancsnok a hadseregben. Igazán jó harcos vagy. – Szerettem volna, ha kijavít vagy megerősíti a találgatásomat, de a válasz csupán egy félmosoly volt.

Amikor legjobb tudásom szerint lekezeltem Vujüan sebé, az idegen egy erszényt rakott a kislány kezébe. Hallani lehetett, hogy csörögnek benne az érmék.

Vujüan szeme elkerekedett, pont annyira meglepődött, mint én.

– Mi...

– Vegyél magadnak ételt és új ruhát – mondta. – Ne költsd el mindet! Hagyd meg a felét arra, hogy éretlen szilvát vegyél akkor, amikor a legolcsóbb... Azt javaslom, hogy menj a vásárba, innen két mérföldre keletre a folyó mentén. Helyezd biztonságba a szilvát oda, ahol nem éri a nap. Meglátod, az ára három nap alatt nagyon felmegy majd. Amikor így lesz, add el a szilvát, és háromszorozd meg az árát. Értetted?

Vujüan bólintott, leesett az álla, nem tudta eldönteni, hogy az előtte álló fiatalember volt-e, vagy istenség. Már magam sem tudtam eldönteni.

– Igen.

– Jó.

Honnan tudod? Szerettem volna megkérdezni tőle. Hogyan jósolhatja meg, mi mennyibe fog kerülni három nappal később? Olyan magabiztosan mondta. Kisimította a köpenyét, azzal visszaindult a folyópartra, és otthagyt minket.

Gondolkodás nélkül utánafutottam.

– Várj! Mielőtt elmész... – igyekeztem felkapni a legjobb vég selymet, amit a kosaramban találtam, azt, amelyiket már kimostam. Átadtam neki. – Kérlek, fogadd ezt el.

– Miért? – lassított, és félrebillentette a fejét.

A köpenye szélére mutattam. Volt rajta egy pici szakadás, akkor akadhatott be egy kőbe, amikor a vuval küzdött.

– Azért, hogy megjavíttasd, vagy új ruhát készíttess belőle. Ha nem akarsz – folytattam hangosabban, amikor láttam, hogy tiltakozni készül –, akkor fogadd el hálám jeléül. Tudom, hogy nem egyenértékű ajánlat, ez csak egy vég selyem az életemért cserébe. De talán így majd jobban emlékszel rám.

– Nincs szükségem a selyemre, hogy emlékezzek rád – mondta olyan halkán, hogy alig lehetett kivenni, de elfogadta az ajándékomat, és biccentett. – Ha a sors is úgy akarja, még találkozunk.

Néztem, ahogy távolodik. A napfény kiemelte válla egyenes vonalát, én meg bámultam, amíg a körvonala bele nem veszett a messzeségbe. A szívem mégis összeszorult, amikor eltűnt. Zihálni kezdtem, és a köpenyem nyakát markolásztam. A fájdalom visszatért.

Otthon nem meséltem el, hogy aznap halálközeli élmény ért, és azt sem, hogy furcsa találkozásm esett egy fiatalemberrel. Tudtam, hogy az első dolog mélyen aggasztaná a szüleimet, a második pedig még annál is jobban. Különben is, a szobám régi, ismerős falai között, egy olyan házban, amit inkább kunyhónak kellene nevezni döngölt sárfala és alacsony, zsúpteteje miatt, minden, ami történt, álomszerűnek hatott. Elhinnék-e, ha mesélnék nekik a gyönyörű, rejtélyes idegenről, aki párbajban anélkül győzte le a fegyveres támadót, hogy akár a kisujját mozdította volna, és aki meg tudta jósolni, hogyan változnak majd az árak a piacon, és aki úgy beszélt, mintha

palotában nevelkedett volna? Még én magam is alig hittem el, pedig ott voltam. Láttam őt.

Inkább összeszedtem a kimosott selymet, letakarítottam az asztalt, és vacsorát készítettem. Egy kevés babunk és még kevesebb rizsünk maradt; amikor kiszedtem annyit, amennyi egylábasnyi kásához kellett, már leértem az üveg aljára. Megijedtem, de nem érdekelt. Holnap kétszer annyi selymet kell megtisztítanom, mint ma, hogy eladhassuk a piacon. Az elég lesz. Elégnek kell lennie. És amikor elfogy...

Csírájában fojtottam el a gondolatot. Megtanultam, hogy az időt napokban mérjem, a két étkezés között eltelt intervallumban, napkelte és napnyugta között. Néha úgy éreztem, ennyiből áll az életem, és soha nem is lesz több, mindig ugyanazt ismételve majd, mert szükséges a túléléshez, míg meg nem öregszen, és le nem jár az időm. Furcsa módon mégsem tudtam elképzelni magamat idősként, hiába próbáltam. Olyan volt, mintha egy folyó torkolatát akarnám felidézni, a kép elhomályosult, majd elsötétült.

– Segítsek?

Apám naptól cserzett arca jelent meg az ajtóban. Nem volt még öregember, de a haja már őszült és a háta meggörnyedt, mert farönköket és óriási baltákat cipelt.

– Nem kell, édesapám – feleltem. Mindig felajánlotta, hogy segít, és mindig komolyan is mondta, de valahogy végül sosem került rá sor. Talán azért, mert nagyobb macera lenne megtanítani, hogyan kell, mintha én magam csinálnám, szerintem egyedül még vizet sem tudna forralni. Még így is jobb volt, mint néhány apa, akik megverték a gyermeküket, mert az nem főzött elég gyorsan, vagy azért, mert olyasvalakin akarták kitölteni a haragjukat, aki nem üthet vissza.

– Jól van. – Hallottam, ahogy végigcsoszog a szobán. Szuszogva leült a székre, és nem sokkal később halkan horkolni kezdett. Felforr

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a víz, a zöldbab felúszott a felszínre, és széthasadt. Úgy kevergettem, ahogyan anyám tanította, akinek pedig az ő anyja tanította.

Vacsora után odaültem az ablakhoz. Felhúztam a lábamat, és kifelé bámultam. Bár a kunyhók nem nyújtottak kifejezetten szép látványt; azokra az erőszakos eseményekre emlékeztettek, amik nemrég rázták meg a királyságot. A fák, a vadvirágok és a hegyek kékeslila árnyékba burkolódtak. A fű sűrűn benőtte a holttesteket, amelyeket hagytak a felszínen elrohadni, amikor nem akadt elég falusi, hogy eltemessék a halottakat. Pillangók szállkostak egyik ágról a másikra, pedig a leveleket azelőtt vér áztatta.

A természet gyorsabban gyógyult, mint mi.

Meleg fuvallat áramlott be, és a bőrömet cirógatta. Ilyenkor fojtó volt a szürkületi levegő, mintha csak arra várna, hogy besötétedjen. Én is várok, de még nem tudtam, mire.